

Raimon Rodríguez

Des del seient de darrera d'un cotxe, la càmera es-
pia el conductor i la seva
acompanyant, observa i
escolta, com qui viatjant
en tren s'interessa per la
conversa que mantenen
els passatgers d'enfront, i, sense que ells
s'adonin, està pendent de la història que
protagonitzen, desitjant que no baixin
a la pròxima estació i el deixin a mitges.
Així, doncs, l'espectador convertit en un
observador privilegiat, quasi un *voyeur*,
s'endinsa en la conversa que mantenen
l'home i la dona; s'expliquen els seus
respectius jocs sexuals de la infantesa,
com ell jugava al joc de la botella, i ella
a pares i metges amb un cosí, i com des-
prés dels nou anys la mare només la dei-
xava jugar a professors i amb la porta
sempre oberta. La conversa és d'un to
amigable i innocent, i la situació es per-
cep inofensiva, bé, quasi inofensiva, "¿...
I, si no fos per aquesta il·luminació a
contrallum que no ens deixa veure els
personatges?, ¿...què amagaran aques-
tes ombres?" es demana el subconscient
de l'espectador; "¿I com és que durant
tota l'estona estem a les seves espat-
lles?, ¿per què no em mostren el seus
rostres?, ¿què és el que s'amaga?... ¿I
per què estem darrera seu?, ¿no és ne-
guitós que algú els segueixi tota l'esto-
na per l'espatlla? La situació, poc a poc,
es va carregant d'una certa sensació in-
quietant, els camins per on passem es-
tan tots abandonats, és de nit... I apa-
reix la primera amenaça. ¿"Un gos o és
un xacal?" es demana ella. L'animal està
defora i veiem com el cotxe el deixa en-
rere, no representa cap perill real pels
personatges, ni tan sols s'inquieta, però
per a l'espectador és la primera vi-
sualització d'alguna cosa que pot signi-
ficar un cert perill, i el subconscient s'en-
carrega d'associar aquesta petita ame-
naça amb la inquietud *in crescendo* que
veníem sentint. Ara ja estem segurs "al-
guna cosa fosca se'ns amaga... i és pe-
rillosa!". Ella li demana on la du: "Ja
veuràs, a un lloc molt bonic", li respon
ell. Així arriben a un lloc apartat del ca-
mí on ell para el cotxe. Se senten a cer-
ta distància un munt de gossos lladrar
de forma colèrica. "Ara ja no és un gos
o xacal perdut pel camí, ara es tracta
d'animals disposats a atacar", ens diu el
subconscient i la situació s'impregna

d'una atmosfera absolutament tensa i
amenaçant. "Fuig d'aquí!!!" li voldríem
cridar a la noia que encara innocent diu:
"No s'hi veuen estrelles aquí". Així el
noi apaga les llums del vehicle, la pan-
talla del cinema queda a les fosques, no-
més veiem la llum del rellotge del cotxe
que prest també desapareix, enten-
tent que el cos del noi no l'oculta en tir-
rar-se sobre la noia. I amb la sala abso-
lutament a les fosques sentim les respi-
racions intenses del noi i els precés de la
noia perquè pari...

Així és el començament de *20 anghost* (20 dits), una de les pel·lícules que
es poden veure a la segona edició del
Festival Internacional de Cinema i Drets
Humans (), que acaba de donar el sen-
yal de partida al seu recorregut itine-
rant per diverses ciutats i poblacions es-
panyoles. El més passat de maig va pas-
sar per les Illes Balears la seva I edició. I
just uns mesos després, dia 14 d'octu-
bre, en concret, es va celebrar a Barce-
lona la gala de inauguració d'aquesta
segona edició, a la qual vaig tenir la sort
de poder assistir. Va ser una gala sense
limusines, ni catifes vermelles, ni direc-
tors milionaris, ni actors i actrius que es
creuen estrelles, ni autògrafs, i crec ma-
lauradament que tan sols un o dos pe-
riodistes. Només vam ser un bon grapat
de gent (unes 1000 persones), que cad-
ascú a la seva manera, dóna suport a
aquesta quixotesca iniciativa, en la qual
es pretén oferir un veritable cinema al-
ternatiu. Alternatiu als sistemes cada
cop més tancats de producció, i sobre-
tot de distribució, aquest festival és l'ú-
nica possibilitat per a molts dels seus
films per ser vistos en pantalla gran. No
són pel·lícules, doncs, de les que s'a-
nuncien per televisió, ni de les que te-
nen èxit de taquilla, ni el poden tenir,
perquè ni tan sols se'ls dóna l'oportu-
nitat. Tots ells són films compromesos,
cadascun a la seva manera, uns són do-
cumentals, uns altres de ficció, hi ha
comèdia, hi ha tragèdia, n'hi ha que suc-
ceeixen a Catalunya, n'hi ha de l'Índia,
hi ha curts i hi ha llargs, però tots ofe-
reixen una mirada crítica i lliure a algu-
na de les injustícies que habiten el món
actual (¿serà per això que no interessa
la seva distribució?). En definitiva no és
un cinema del de menjar crispates, és
un cinema que demana i ofereix, des-
perta l'interès de l'espectador, no és un

producte pseudopublicitari per fer di-
ners, de fet les entrades són gratuïtes,
és un cinema en definitiva veritable-
ment lliure, que, fins i tot, ha aconseguit
traspasar els murs d'algunes pres-
ons (es van fer sessions del festival al
Centro Penitenciario-IV- Navacarnero
de Madrid). És un festival seriós, com-
promès i independent, tan independent
que ja ha inquietat als qui tenen el con-
trol. M'ha arribat a les orelles que la ràn-
cia indústria cinematogràfica espanyo-
la el pretén acusar de "competència des-
lleial". Jo em demano, ¿competència de
què, si ofereix pel·lícules de les que no
s'atreveixen a estrenar a les sales?,
¿"deslleial" per a qui? ¿Potser pretenen
que l'entrada d'un film on no ha cobrat
ningú de l'equip tècnic ni dels actors, ni
on ningú pretén beneficis de caire
econòmic, només donar a conèixer una
idea, una visió particular de la realitat,
costi el mateix que l'entrada per anar a
veure, per exemple, *Troya*?

Bé, a partir d'aquí l'únic que puc afe-
gir és; vosaltres mateixos, que sobre gos-
tos diuen que no hi ha res escrit, però
sobre inquietud i indiferència... Se m'o-
blidava, *20 anghost* (20 dits), està diri-
gida per la directora iraniana Mania Ak-
bari, fervent admiradora d'Abbas Kia-
rostami, i ha guanyat el premi de la se-
cció digital del festival de Venècia d'en-
guany.

